

Na sever žerjavi —
tvoja ljubezen,
toneča v daljavi.

Gre veter čez poljano?
Za tabo joče
srcé razklano...

Epilog

Villonska balada o žalostni ljubezni.

Je žalostna usoda vseh deklet,
katerim ni življenje na stežaj
odprlo srečnih vrat v sleparski svet,
da mislijo zaman na zlat sijaj
in sanjajo zvečer, da zdaj pa zdaj
jih princ odpelje v beli vpregi.
Ti tudi si izsanjala svoj raj,
za fantom koprneč po stari šegi.

Prišel je, z žarki sončnimi prežet,
ne princ! Ni vprašal ne kako ne kaj,
je sanje odpoljubil brez besed
in presenečeno ti v naročaj
natrosil jasnih barv in zdrav smehljaj.
Poljubila si v sladki ga zadregi,
v opoju, ko se večeril je kraj,
bilà njegova si po stari šegi.

A ker le potepuških prstov pet
je znal spreminjati v svilen božljaj
in ni bil doktor, ki ima dekret,
je budna mamica v tvoj položaj
(za njo brezupen — in za vsaj slučaj)
posegla z diplomatskimi posegi;
brez čuta za solzé in tvoj vzdihljaj
ti zbrala ženina po stari šegi.

Poslanica:

Ubogala si — to je običaj —
a s strtim srcem v moževi boš negi
rodila hčerke, da jim bo nekdáj
kot tebi v žalost svet po stari šegi!